

VĚTRNÍK

19.10.1991

deník divadelní přehlídky KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM

Vážení přátelé Vysokého!

Týden se nachýlil a před námi zůstává už jen pár společně trávených chvil v divadle a ve Vysokém vůbec. Večer se ještě sejdem na Sejkoráku, abychom zatleskali oceněným souborům a jednotlivcům, abychom si ještě trochu popovídali a zatančili a pak se zase rozjedeme do svých domovů. Věříme, že se za rok zase sejdem, i když v současné době není takové konstatování tak jednoznačné a bezstarostné jako dřív. Nese to s sebou ekonomická i společenská situace, ve které dnes žijeme. Musíme se teprve naučit v ní žít a dělat divadlo. Snad se nám to podaří. Chceme poděkovat všem, kteří se o to snaží a chtějí snažit a kteří hledají cestičky, jak na to.

ex + sg

Vážení a milí Krakonošáci!

Nesmírně si vážíme vaší obětavé práce ve prospěch Krakonošova divadelního podzimu. Lidský rozměr, který výsocké přehlídce nikdy nechyběl, je jistě do značné míry vaší zásluhou. Už jsme si na to zvykli - k naší ostudě - jako na samozřejmost. A chvíli nám trvalo, než jsme si uvědomili, že dnes je všechno daleko složitější než dřív. A že je vlastně zázrak, že se přes všechny problémy podařilo přehlídku uspořádat. Za to, že se to povedlo, moc děkujeme. A veškeré naše připomínky, které v průběhu týdne padly, neberte ve zlém - jsou vedeny snahou, aby nám všem společně bylo ten týden ve Vysokém vždycky co nejlíp!

ex + sg

(a myslíme, že i ostatní přivandrovalí Vysočáci)

dnešní program

9:00	rozborový seminář	malý sál
11:00	schůze PV	kuřárna
12:30	Vítání DS Boleradice	na MÚ
13:00	Vítání DS Boleradice	Krakonoš
13:30	rozloučení DS Újezd u Brna	malý sál
15:00	DS Boleradice, A. Jirásek:	
	Lucerna	
18:00	rozloučení DS Boleradice	malý sál
19:00	setkání hostů, poroty a PV	malý sál
19:30	slavnostní závěr	velký sál
22:00	večer na rozloučenou	
	Sejkorák	

Málo sopranů a tenorů

Včerejší dopolední hodnocení operety Perly panny Serafínky souboru z Němčic kupodivu neprobíhalo v žánru představení: porota netančila ani nezpívala, nicméně snažila se přesně pojmenovat problémy inscenace, které se vesměs odvíjejí od absence pevné režijní ruky. Z hlediska divadelního se tentokrát příliš nezobecňovalo, ale zajímavý byl příspěvek paní dr. Duchoňové o příčinách ztráty dobrých sopranů a tenorů v současné době. Je to větším vzrůstem lidí (čím větší člověk, tím delší hlasivky a hlubší tón), ovlivňuje to sport, ale i nedokonalá hudební výuka na školách, vliv hraje i technika, která lépe zaznamenává hlubší hlasy. Hovořila o tom všem především v souvislosti se zpěvem představitelky Serafínky, na jejíž nedostatečně proškolený hlas byly kladeny neúměrné nároky, jejichž plnění by pro ni mohlo mít neblahé zdravotní následky. To všechno jsou věci, které si při své práci neuvědomujeme, protože je nevíme. Proto se mi zdá zajímavé je ve Větrníku zaznamenat.

ex

Újezd, Máca, divadlo

Vedoucího souboru z Újezda u Brna, pana Jiřího Doležala jsem zastihl na technické zkoušce před představením. Upoutala mě velmi výtvarná a divadelní scénografie, což jsem si řekl: aha, Újezd u Brna, Divadelní technika, vyrábějí tam leccos pro všechna divadla v republice, tradice firmy Máca - to asi polovina újezdských divadelníků bude z tohoto podniku?

"A věříte, že ne? Ani jeden z Divadelní techniky není naším členem. Pracují tam většinou dojíždějící.

V Újezdě se hrálo od nepaměti. A ani dnes náš soubor

nechce zůstat tradici nic dlužen. Ročně jednu - dvě premiéry a - každých pět let na Vysoké! Alespoň tak to zatím vždycky vyšlo. Dříve se v Újezdě hrála spousta operet, nebylo by svátku, velikonoce, vánoc, to vždycky musela být v Újezdě opereta, to jinak nešlo. I za doby Osvětové besedy, která je vlastně naším zřizovatelem až do dneška.

Na Vysokém hrajeme pátou reprízu Rozmarného léta, které děláme moc rádi. Na okresní přehlídce naše představení zaujalo porotu a tak jsme se ocitli znovu tady."

Ptal jsem se pochopitelně na tradici firmy Máca, zda by se její historií vztahu k ochotníkům neměla inspirovat současná Divadelní technika. Zde je odpověď:

"Pro místní divadelníky vždycky půjčoval podnikatel Pepa Máca veškerou scénu zdarma, byl jakýmsi mecenášem, dodával opony, osvětlení, kulisy, přispíval i penězi. A co nynější Divadelní technika? Předsedou Osvětové besedy je její zástupce ředitele Milan Kulich, takže DT vybavila kulturní dům, vybavila jeviště, neměli jsme nouzi o žárovky, tím nám úžasně pomáhali. Dnes je ovšem podnik

v jisté krizi, investice do divadel nejsou..." Újezdský soubor má kolem třiceti lidí a jeho členstvo se stále proměňuje. Má zatím i dostatek mladých lidí, nakonec tradice ochotnického divadla v Újezdě je natolik velká, že pan Doležal nemá obavy z poklesu činnosti. Jen připomíná drsnější finanční podmínky - přesto však nechtějí šidit své diváky, především místní, pro něž je újezdský divadelní soubor součástí kulturního života obce, jejíž jméno se objevuje na výrobních štítcích v tisících sálů a sálků po celé naší vlasti.

Ptal se sg

recenze

Tylovo divadlo z Újezdu u Brna si před sebe položilo náročný a ambiciózní úkol tím, že k nastudování zvolilo předlohu Vladislava Vančury Rozmariné léto. O tom, že si je soubor náročnosti volby vědom, svědčí i slova v programové brožuře. Není nikterak snadné naučit se Vančurovu nádhernou košatou řeč a soubor tomu zřejmě věnoval veškeré své úsilí. Tento respekt k textu, zúročený ve srozumitelné slovní interpretaci, která sděluje primární smysl promluv a dobře se to poslouchá, je velkým pozitivem inscenace.

Na druhé straně však právě ona důsledná soustředěnost na Vančurův jazyk způsobuje, že není dále interpretován příběh, jednotlivé charaktery a jejich vzájemné vztahy, situace... Vytrácí se jemná ironie, úsměvnost. A místy, především pak v nedokonale zvládnutém (už v oné rovině primárního slovního sdělení) partu vypravěče, je nahrazena vážností až patosem. Újezdský soubor nehraje léto rozmarné, ale pošmourné... S výjimkou Vladky Sedláčkové, představitelky Kateřiny, která jediná se nespokojuje s pouhým slovním sdělením: hraje charakter, jednotlivé situace a hraje je tak, že si připraví a zdůvodní pozdější romantické okouzlení ve vztahu k Arnoštovi a svůj sen o "kadeřavosti"

si nese s sebou až do konce. Jako jediná hraje i humor, onu rozmarnou rovinu, vonící člověčinou. Zatímco tři hlavní aktéři, evidentně herecky disponovaní, podléhají patrně jazykovému kouzlu Vančury natolik, že nehrají ani situace, ani vzájemné vztahy, které jsou zde velmi důležité: od nich se totiž odráží jejich pohrávání si se životem, onen mírně ironický nadhled, rozmar, který předloha obsahuje. Najednou všechno působí příliš reálně a vážně. A už vůbec není od počátku budován vztah této trojice k ženám. Kde má pak v inscenaci své kořeny jejich hromadné vzplanutí k Anně?

Poněkud bezradně působí práce režiséra s davem. Hercům také příliš nepomáhá scéna, která je sice na první pohled pěkná, ale nefunkční. Nepomáhá ani svícení: tato předloha má stříhovou skladbu a vyžaduje nikoliv tmu, ale nasvícení celku, aby mohly jednotlivé stříhy přesně navazovat. Jistě by to bylo ku prospěchu temporytmu inscenace. Právě tak jako přesné zákonitosti při nástupu a délce hry na harmoniku.

Soubor Tylova divadla z Újezdu u Brna udělal k uchopení a zmocnění se Vančurovy nádherné předlohy první krok. Krok bezesporu náročný a cenný. Ale neměl by být konečný.

ex

Výzva

VŠEM PRÁTELŮM VYSOCKÉ PŘEHLÍDKY

Staňte se spolutvárci budoucí koncepce Krakonošova divadelního podzimu! Napište, jakou byste vysockou přehlídku chtěli mít! Jaký má mít smysl! Jaký okruh souborů by zde měl vystupovat (a jak jej co nejpřesněji vymezit), co všechno by zde mělo být a jak to co nejlépe zorganizovat!

Posílejte nápady, náměty a třeba i ucelené koncepce podle svých představ

DO 30. LISTOPADU 1991

na adresu

přípravného výboru

Krakonošova divadelního podzimu

(který předem děkuje všem, kdo se zapojí)

Hlávka Němčickým

Jedna věc je zcela jistá,
že nezbyla v sále místa,
než předehra zazněla
nadupán byl docela.

Melodie, hezké tváře,
zpěv a tanec, v očích záře -
to všechno jsme viděli
když k nám z Němčic přijeli.

U diváků vyhráli to -
nikomu nebylo líto,
že tu snad svůj večer ztrácí.
Teď pravím za Vobskočáci:

Vítáme vás s vlhkým okem
tady - u nás, na Vysokém,
dovolte, abych vám dál
za Vobskočák všecko přál

co nejlepší přát jen dá se.
Na jevišti hodně práce,
úspěchy a zdraví taky -
byste do kopců pod mraky

mohli přijet zase zpět.
Vždyť tady je ten náš svět
zde v náruči Vysočáků
pod dohledem Vobskočáku -

jenž korupčně - ale rád
přijde vás vždy přivítat.
Sklenky vzhůru - pijte, pějte,
Vysoké vždy v lásce mějte.

My ho máme rádi moc -
Tak až ráno - Dobrou noc

Hraje celá dědina

"Do Vysokého přijíždíme

hrát již počtvrté", říká paní Alena Chalupová, režisérka Boleradického souboru, "hráli jsme tu Maryšu, Naše furianty a Nejkrásnější válku. Letošní inscenaci (a první bez zpěvů), jsme připravili téměř na objednávku. Naše obec oslavuje 850 let od první písemné zmínky o Boleradicích a při této příležitosti nesmělo chybět slavnostní divadelní představení. A tím se na přání mnoha našich občanů stala Jiráskova Lucerna. Ani ve skrytu duše jsme nečeka-

li, že s ní pojedeme na Krakonošův divadelní podzim. A že přijíždíme rádi, to asi nemusím zdůrazňovat. Vždy se tady setkáváme s milými a obětavými lidmi, kteří žijí divadlem. A nejen divadlem.

I v našem souboru jsme zaznamenali porevoluční změny, které postihly i mnohé jiné ochotníky. Snad právě divadlo vyzvedlo mnohé z našeho středu do veřejných funkcí, stali se radními, např. v roli Vrchního v Lucerně uvidíte odpoledne našeho dlouholetého člena, který se stal starostou obce (a Vrchního hraje, aby nevyšel ze cviku) - má sice na divadlo stále méně času, ale je pro nás příjemné, že od nás (zatím) nepožaduje nájem za sál, hrajeme totiž v budově obecního kina.

Ještě jednou změnou jsme byli postiženi. Naším spoluzřizovatelem už není JZD, které nás materiálně podporovalo. Nefňukáme však, ale hrajeme dál se stejným elánem a chutí. Letos jsme dokonce převzali do naší obce okresní divadelní přehlídku. Nejvíce ze všeho nás těší to, že k nám přicházejí stále noví nadšenci, hlavně mladí. V Lucerně jich hraje dvanáct z dvaceti pěti účinkujících a jsou vlastně poprvé na jevišti.

O Boleradicích se říká, že hraje celá dědina. A já dodávám, že když nehraje, tak alespoň divadlem žije a fandí mu."

sg

Alois Jirásek

Nejproslulejší historický romanopisec a povídkář české literatury 19. století, autor historických a pohádkových her a dramat soudobého života. Jeho próza zpodobující celé etapy národní minulosti, se vyznačuje zaujetím pro vzrušené dějinné chvíle a smyslem pro idylickou pohodu domova. Jiráskovo vyprávění vytváří dojem světa, který je při vší složitosti a konfliktu přehledný a v němž

vládne lidská i dějinná spravedlnost.

Jiráskovu prozaickou tvorbu provázela od 90. let jeho dramatika. Podílel se na dobovém úsilí o venkovské realistické drama (Vojnarka, Otec), většina jeho her má však látky historické. Týká se to jeho veseloher (Kolébka, M.D. Retigová) i her s vážným námětem (Emigrant). Protějškem románových kronik je mu husitská dramatická trilogie "tři Janů", Husa, Žižky a Roháče.

Na Tylových dramatických báchorky navazuje Jiráskovo drama nejproslulejší, pohádková hra Lucerna (1905), v níž nadpřirozené postavy posilují jednak idylické, jednak komické momenty hry. Hru prostupuje symbolika slovanství a touhy po svobodě. Národně obranný duch Jiráskova díla byl aktualizován situací obou světových válek a později přeceňován a zneužíván akcentováním třídnosti a sociálního obsahu dějin. sg

Páteční Hlávkův hlas

Podezřelé trochu je to
říjen - pátek - a je léto
což se může stát
neb divadlo přišli hrát

Kamarádi - Moraváci -
s Vančurou si dali práci -
jistě se jim dobře hrál -
neboť byl zas plný sál.

Ted' tu stojím, hlas se třese
sálem ať se pozdrav nese
za Vobskočák hlásám ted' tu
že jsme rádi tomu létu!

Nešťastným se může zdát
jen, že se nám to tu krátí.
Pátek večer - zítra konec
za přehlídkou zazní zvonec.

Ted' nám je tu dobře ale
proto smutku dejme vále
však jste parta jako sen
kdo se mračí - ať jde ven!

Tak - a dost už veršování
sklenky vzhůru - dámy, páni
za Vobskočák řvu jak mrcha
až do rána čas ať prchá.

Přijďte pobejt - ale kam?

Trochu rozčarování na letošní přehlídce způsobila absence "hasičárny" ke společnému posezení všech. Návštěvníků, souborů, místních lidí a samozřejmě Krakonošáků, kteří letos museli být v jednom kole, bez oddechu...

Spoléhalo se na pohostinství podnikatelů "občerstvovacích stanic" u pana Palivce ve Strojmetalů, U Andulky i na Větrově, kde skutečně kdo chtěl, našel příjemné místo k posezení a vesměs ochotu posloužit i v nočních hodinách. Bohužel se nenašel nikdo, kdo by inspiroval společná setkání, takže se často stalo, že ochotníci bloudili z místa na místo nebo šli spát. A personál hospůdek marně čekal na otevřenou náruč...

Nejšťastnějším řešením zřejmě také není uzavřít učiněnou soubory do malého sálu Krakonoše k posezení po představení. Ti, kdo se rádi dívali

na jejich výkony, by si chtěli s nimi i popovídat. A na to je Malý sál skutečně malý.

Myslím si, že by se do budoucna neměla nabídka večerního (a nočního) života pouze "centralizovat", třeba pouhým návratem do "hasičárny". Mělo by se využít i služeb ostatních restauračních podniků. Soubory by se mohly v Malém sále sejít k malému občerstvení, ale pak si sednout k rezervovaným místům mezi ostatní (a nikoliv oni k souboru). Třebas by takové řešení přilákalo i více Vysokých občanů, dalo by se to vymyslet i "tržně". Navíc, určitě přibude místních a okolních sponzorů. Proč by nemohli přispět na kapelu, zaplatit souborům večeri, řezník by dodal kus masa, pekař housky, přišel by se pak i sám pobavit a Větrník by zveřejnil jeho reklamu!

Vím, ono se to radí, ale kdo to udělá? To, co jsem za týden pochytil tu jedním, tu druhým uchem, se dá shrnout do tohoto závěru: Přípravný výbor

by měl ustavit ještě jakýsi společenský výbor; tuto funkci by mohl převzít i Vobskočák, vždyť je to spolek neuvěřitelných možností - jediný snad tohoto druhu na všech přehlídkách na světě. Nestálo by za úvahu rozdělit poněkud síly a ne- nechávat nic náhodě? Chceme-li se společně scházet, musí být jednak kam, jednak nás musí někdo pozvat, dát dohromady. Citlivé úvahy o možnostech Vysokého i úvahy těch, kteří by dobré věci měli a uměli pomoci, budou určitě námětem pro organizátory příštího ročníku Krakonošova divadelního podzimu. Věřím, že se máme na co těšit.

sg

Závěrečná

Lidičky už se to chýlí
ještě den, dva, ještě chvíli
pár skoků na sejkoráku
naposled kouknout do mraků

A už loučení je tady!
Já se raděj točím zády
nebo hlavu klopím k zemi
neboť v očích mokro je mi.

Krakonoši nejmilejší
ochraňuj nám soubor zdejší
neboť v říjnu v roce příštím
na Vysoké zase sviští

parta lidí zblízka - zdáli
co tu srdce zanechali.
Za Vobskočák dodám k tomu
- těšíme se sem jak domů.

Ať se za rok co chce stane -
divadlo hrát nepřestanem!
Vy se tady dobře mějte
a jako my - vzpomínejte.

(letos dost jsem naveršoval -
ve váš sluch se navnucoval -
poslední verš k vám teď míří
-za Vobskočák - Hlávka Jiří)

Drobtý, klípky, informace...

Dobře to pojal soubor z Němčic při včerejším hodnocení: celé si je nahrál na kasetu. Patrně mu to poslouží pro další práci. Jiný účel tato dokumentace snad neměla: žalovatelné výroky či urážky nepadaly. (Snad jen Dušan Zakopal riskoval, že bude souborem, který ho slíbil dopravit na Moravu, předčasně vysazen z autobusu.)

Ještě jednou o Němčicích: Soubor požádal pořadatele Krakonošova divadelního podzimu o předběžnou rezervaci prostoru pro představení v příštím ročníku přehlídky. Chce totiž dodržet letos vytvořené renomé,

že přiváží pro přehlídku nový žánr. Slíbil nastudovat Labutí jezero.

Zvláštní nutkání měl prof. Císař před loučením s němčickým souborem: zadívat se na nejsličnější děvku, zatancovat a zapět "A proč mě pořád pošťuchuješ". Před přípravným výborem tuto svoji koncepci předvedl s úspěchem, ale při loučení samotném ji nerealizoval. Klademe si marnou otázku, proč.

Redakce děkuje Pepíkovi Hejralovi mladšímu, kterému se při přepisování a grafické úpravě Větrníku, po celodenní práci v technice divadla, často únavou zavíraly oči - a přesto byl pořád usměvavý a nenadával, že jsme grafomani... a děkujeme Věře Nesvadbové, která nás stejně obětavě v časných raních hodinách množila. Pochopitelně děkujeme i všem, kdo nás četli a byli tolerantní.

ex + sg

Spolek **T**echniků
Divadla **K**rakonoš

Už jsme zas tady a za rok
budem zas.

Pokračování příšt...í rok.

Komedyje vo Horymíroji ha vo jeho vjernym koni Šemíkoj Jak ji l.p. 1734 sepsal Jakub Bolfík, kovář z Klenče

Opovědník 1

Bula v Čechách taká mysl,
že tů vládnul Křesomysl,
ha za jeho králuyání,
bulo prachšpatný vorání.
Sedláci namísto setí
začali zlato scháněti.
Každyj ho hned kopat mušel,
kníže pán jim na ruku šel.

Lidi

Pole vostaávají ladem,
my se cintujeme hladem!

Opovědník 2

Ha tak vladykove zdáli
za knížetem na hrad táhli.

Vladykove

Hurozenyj pane kníže,
huš nám hlad i zadek líže!
Sákryš, přestaň myslit na to,
že je lepší kopat zlato,
než na poli pšenci síti
ha dobytek vopatřiti.

Opovědník 2

Hale kníže, ten se nedal.

Křesomysl

Hdo vás, vy čerchmanti zvedal?
Hdyž mám válčit, teda na to
přeci potřebuju zlato!

Opovědník 1

Dyž havíři huslyšili,
co tám vod knížete chtíli,
hudluváli zeměpána:

Havíři

Hdo je zráce mezi náma?
Chcem ho ausgerechnet znáti
ha hubu mu zvalchovati,
že nám chce ty šachty vzíti
habysme pák buli v řiti.

Opovědník 2

Knížepán jim na to poudá:

Křesomysl

Cákryš, je tů jeden louda!
Horymír von nosí méno,
prachnic není vymyšleno.

Opovědník 1

Havíři se hnouli turem.

Havíři

Íčko na něj šický purem!
To by bulo, hromský dílo,
haby von nám kazil dílo!
Nacpem do něj chleba, hráchu,
dyž má vo něj tulik strachu,
pak mu pobíjem i krávy,
hajť se slotá s tím hudávi!

Opovědník 2

Vzali šechen vercajk z domu,
jídla bulo plný necky.

ha teký motyky k tomu,
přes vobílí i přes jetel,
hnáli se do Neumětel.

Havíři

Chutě ve velikým spěchu
zapálíme jeho střechu!
Teký zapálíme chlívý,
hajť je žebrák za tu chvíli!
Dobytěk si vemem demů
ha pák nepáchneme k němu!

Opovědník 1

Protáhli se v jeho sadě
jako lyšák ve vohradě.

havíři

Íčko máš, co chtíl si míti,
tvuj hrad bure sofort v řiti.

Opovědník 2

V cukru šecker schořelo mu
co patřilo k jeho domu,
ečťe dlouho mračna čoudu
padaly na rodnou hroudu,
až pak lidi, ty, co zbyli
slzama to uhasili.
Zbytek pak těch pár chudáků
vodnesli ve verpuláku.

Klekli si na pole lánu,
modlili se k Kristu Pánu:

Lidi

Oče, jenž si na nebesích,
ty se vyznáš vlickejch věcích,
poslechni nás, prosebníky
ha zatrať ty hukrutníky.

Opovědník 1

Teký Horymír míl hoře,
dyž se vohlíd po svym dvoře,
v hustej smrčíně se skoval
ha tám tuze hořekuval.

Horymír

Šecker! Šecker schořelo mi,
řádili jak litý šelmy!
Houroda, má šecker práce!
S nima íčko buru práť se.

Opovědník 1

V cukru rozmyjšlel se tuze,
jak se pomstít černej lúze.

Horymír

Hajť sem černej jak ten uhel,
dybych já jim život nevzel!
Šecker zaplatí mi draze,
zvážim je na čistýj váze!

Opovědník 2

Havíři se raduvali
z toho, co mu všecker vzeli,
doma pěkně hoduvali,
zpívali ha tancuvali,
nacpali si břicha šecker,

Křesomysl

Havíří

Bál se hladu, hajť ho teda
hužíje si dost, haž běda!
My se ičko dobře máme
ha na všom si pochutnáme!

Opovědník 1

Jak si furt ty břicha cpalí
vůbec nihde nehlídali,
jesli Horymír v tom čase
za nima nepřide zase.

Opovědník 2

Hale Horymír si právě
šecko porozmejšlel v hlavě,
ha pak svojí chasu svolal
tuze mocným hlasem zvolal:

Horymír

Chutě pote, moji braši,
ičko zahrajem tu naši,
vemte čakany ha meče,
dáme my se do tý seče!

Opovědník 1

Dyž havíří tvrdě spali,
šecky šachty jim zbourali,
chalupy jim zapálili,
ty havíře dost pobili.
Haviřom zlou dali ránu,
vrátili se pozdě k ránu.

Opovědník 2

Havíří hned jako katí
šli knížeti žalovati.

Havíří

Pane kníže, těžkou hlavu
bureš mítí za tu zprávu.
Zlato nebureš huž mítí,
šecky šachty sou teď v řiti.
Zacpaná je každá díra
vod halamy Horymíra,
hajť nám to všecko zaplatí,
nebo neburem rubati.

Opovědník 1

Knížepán na Vyšehradu
tumlem svolal svojí radu,
ta se hezky poradila
ha paliče vodsoudila.

Křesomysl

Za to, cos hudělal pánu,
zasloužíš si dostat ránu.
Zaživa tě upálíme,
ha tvůj popel rozprášíme,
habys hlavo zabedněná,
znal, že knížeti se nemá
jeho šachty zahrabati!
Ha mý slovo tady platí!

Horymír

Mi hu srce nebolí to,
hani mi to neni líto.
Mušel sem potrestat chámy,
co se tů tak prali s námi.

Vladykove

Pane kníže, tů to máme,

Cák tu poudáš, vyjtržníku,
nesluší se na vladyku!
To sou přeci řeče zrádný,
nelituje huž tě žádnýj,
trest nad tebou vykonáme,
pěkně do vohně tě dáme.

Horymír

Pane kníže, tuze prosim,
dlouho tudle hlavu nosim,
dyž už muším schořet celyj,
dopřej mi, habysme vzeli
s Šemíkem dvůr tvýho hradu
jako náramnou parádu.
Naposled s nim projedu se,
pak na vohni hupeču se!

Opovědník 1

Pána steky čertí bralí,
lícata mu ščervenaly,
hale skrot za krátkou chvíli,
dyž ho žencký huprosily.

Křesomysl

Jářku máš ho teda mítí!
Smiš si ještě zajezditi.
Tvuj Šemík je jenom zvíře,
nezmizí von s tebou v díře.

Opovědník 2

Ha pak volal šecky pány,
haby huzavřili brány.

Opovědník 1

Horymír pak na kůň skočil,
párkrát se tů s nim votočil,
Vobjel jednou, vobjel dvakrát,
ha dyž potom vobjel třikrát,
dost možná, že jenom špásem
pošpital mu tichým hlasem:

Horymír

Vzhůru, Šemíku muj milyj,
haby se pání divili,
na jakym to divnym koni
Horymír se tady honí!

Opovědník 1

Šemík na to vodpověděl:

Šemík

Chci habysi pevně seděl,
drž se hřívy, já to zkusim,
nejdřív zeď přeskočit muším.

Opovědník 2

Šický se za nim koukali,
jak letí delů z tý skály,
ha pak votočili hlavy,
dyž flák sebou do Vltavy.
Dál pak pjekně v lesním stínu
sráli si to k Radotínu.

Opovědník 1

Na hradě jak kusy uhlí
šický jako křechejl stuhli.
Koukali se přes zeď delů,
jakou Šemík proved melu.

Knížepán hned poudá jemu:

Křesomysl

my se za něj přimlouváme.
Kněžna

Ha já teký, muži milý,
nechci, by ho hupálili,
Vodpušť mu tu jeho vinu,
že vyved tu volovinu.

Opovědník 2

Pak ho vobjímala celá,
voči na něj vobracela.

Kněžna

Buru furt na tebe milá,
habych tebe potěšila,
neburu žádati za to
hani stříbro, hani zlato.

Křesomysl

Poslechnu tě, moje paní,
vodpustim mu to chování.
Chutě přiveďte ho ke mně,
hajť to sám slyší vode mně.

Opovědník 1

Sedli si posli na koně,
trapem uháněli pro něj.

Poslove

Horymíre, hned se seber,
nic si sebou hani neber,
hajť sme nejdýl zejtra zrána
na hradě hu knížepána.
Voh sám tě to nařizuje,
prál: Hajť skokan sofort
tů je!

Opovědník 2

Dyž ho dovedli haž k němu,

(Nejde o autentický text. Bylo napsáno pro potřebu kursu praktické režie, autor je Jiří Pelikán, nedoporučuje se vydávat za historický materiál. Bližší podá JP, Poběžovice 135 - 345022)

Dívčí válka s Horymírem

Včera odpoledne předvedli frekventanti kurzu praktické režie výsledky své týdenní práce. A vlastně nejen týdenní. Už před začátkem přehlídky dostali na vybranou tři látky ze starých pověstí českých: Dívčí válku, O Horymírovi, O Bivojovi. Výběr tématu a základní uchopení bylo pak dílem samotných frekventantů, vznikajícím a vyvíjejícím se pochopitelně pod bdělým okem lektorů.

Od počátku byli kurzisté rozděleni do dvou skupin: na již ostřílené bardy vysokých kurzů a na mladé lidi, kteří

Vodpouštím tě tu tvou vinu,
némlich šecko tě prominu,
hale dáš mi tvýho koně,
je to stejně šecko pro něj!

Opovědník 1

Z Horymíra tíha rázem
v tuhle chvíli spadla na zem.
Bál se hloupej, že ho katí
zase chtějí hupáliti.
Hale co pak poudal pánu,
dalo mu dost velkou ránu.

Horymír

Knížepane, kůň muj milý,
potrhal si tuze žíly,
celou noc sem pro něj plakal,
dyž sem ho pod zem zakopal.
Než huzavřil svoje voči,
eště je na mě votočil,
já mu mušel přísahati,
že ho ptákům nedám žráti.

Opovědník 2

Haby teda vobstál v slově,
pochováł ho na břitově.
Na hrobě halda kamení
poudá, že huž Šemík neni.

Opovědník 1

Ha ty lidi, co tám žíjou,
dodnes to tám vokazujou.

Vobá vopovědníci

To je konec komedyje,
přijte brzy zas. Ádyje!

zde byli prvně. Nasmáli jsme se Komedyji vo Horymíroji..., sepsané Jiřím Pelikánem a předvedené skupinou starších s využitím principů lidového divadla (k čemuž svým stylem ostatně nabádá už samotná předloha). Potěšili jsme se dvěma situacemi mladých - komediálněji pojalou Dívčí válkou vybudovanou na principu záměny mužských a ženských rolí a situací z pověsti o Horymírovi, vážněji laděnou, pracující se zkratkou, znakem, symbolem.

Bylo mi příjemné být u toho

ex

Murphy na rozloučenou

Dnes přehlídka končí a náš pomocník dr. Murphy už sbalil kufry, se slovy: "Může-li se zvrtnout Murphyho zákon, pak se taky zvrtně". A prasknul dveřmi. Měli jsme s panem doktorem potíže už od středy. Nějak se mu neudělalo dobře. Ale pak jsme v jeho posteli pod polštářem našli tento vzkaz: "Abyste si nenadělali nepřátele, udělejte někomu laskavost." To je vše, co po něm zbylo. Proto na rozloučenou s čtenáři Větrníku přinášíme poslední soubor poučení, kterých je ochotníkům jako soli:

Ananasový zákon

Nejlepší částí je téměř nemožné oddělit od těch nejhorších.

Kennedyho konstanta

Nezblázněte se z toho - vyrovnejte se s tím.

Masonův zákon

Ten den, kdy jste hotov dát za něco duši, zjistíte, že duši je na trhu přebytek.

Ducharmeova poučka

Příležitost zaklepe vždy v nejméně vhodnou chvíli.

Holtenuv výklad

Pozitivní je člověk jen tehdy, když jde o něco negativního.

Varování pana Murphyho

Střežte se dne, kdy nebude na co nadávat!

Matschův zákon

Je lepší hrozný konec, než peklo bez konce.

Jacquinoův postulát o demokracii

Ničí život, svoboda nebo majetek nejsou v nebezpečí, když zasedá parlament.

Trischmannův paradox

Dýmka dodá moudrému člověku čas na přemýšlení, hlupákově něco do pusy.

Bucyho zákon

Nic nikdy nedosáhne někdo rozumný.

Whiteův-Chappaquidickův teorem

Čím dřív a podrobněji oznámíte špatnou zprávu, tím líp.

Zákon perverzní přírody

Nemůžeme předem určit, kterou stranu krajíce namazat.

Craneův zákon

Nic se nevyrovná obědu zadar-mo.

Barachova definice

Alkoholik je člověk, který pije víc než jeho lékař.

Haldenuv zákon

Svět je nejen záhadnější, než si myslíme, je záhadnější než si můžeme představit.

Děkujeme

Okresnímu úřadu v Semilech, že se ujal role vyhlášovatele Krakonošova divadelního podzimu a věříme, že nám i nadále bude příznivě nakloněn.

Děkujeme

všem, kdo se zasloužili o hladký průběh přehlídky, kdo se na ni jakýmkoliv způsobem podíleli.

NA SHLEDANOU !

Větrník, zpravodaj 22. národní přehlídky vesnických divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim. Vydává přípravný výbor NP VDS. Graficky zpracoval na počítači PC 386 SX Ing. Josef Hejral Redakce Alena Exnarová a Alexandr Gregar. Cena 2 Kčs